

Arrest

nr. 144 380 van 28 april 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigster van haar minderjarig kind X, die verklaren van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 7 februari 2014 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 25 februari 2013 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, en van de beslissing van 25 februari 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEM AN, die loco advocaat Mr. C. DRIESEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekster dient op 27 juni 2012 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 25 februari 2013 wordt deze aanvraag door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) onontvankelijk

verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de verzoekster op 8 januari 2014 kennis neemt. De motieven luiden als volgt:

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene verklaart dat zij de aanvraag tot machtiging tot verblijf niet via de gewone procedure in haar land van herkomst kan indienen, omdat haar zoontje hier sinds 2009 naar de kleuterschool gaat en dit een onderbreking van zijn scholing zou betekenen. Het feit dat haar kind al die tijd in België kleuteronderwijs heeft gevolgd, geeft enkel aan dat hun het recht op onderwijs niet werd onzegd. Bovendien dient er op gewezen te worden dat haar kind pas onlangs 6 jaar is geworden en dus schoolplichtig is. Verder toont betrokkene niet aan dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

De elementen van integratie, namelijk het feit dat betrokkene een inburgeringscursus heeft gevolgd, Nederlandse les heeft gevolgd, gewerkt heeft, geen OCMW steun heeft genoten en een arbeidscontract, loonfiches en getuigenverklaringen voorlegt, hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.”

1.3. De gemachtigde neemt op 25 februari 2013 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing, die op 8 januari 2014 ter kennis wordt gebracht aan de verzoekster. De motieven van de tweede bestreden beslissing luiden als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van L.M., Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

M.S. (...) nationaliteit Marokko

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië , tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven².

Haar minderjarig kind, M. D.-E., dient zijn moeder te volgen.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

□ 2°hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: regelmatig verblijf verstreken sinds 24.07.2009.”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoekster te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een eerste middel, dat enkel tegen de eerste bestreden beslissing is gericht, de schending aan van artikel 9bis, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsverplichting zoals bedoeld in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet

van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel. Het middel wordt als volgt uiteengezet:

“1. Toevoeging van een voorwaarde aan de wet

Vooreerst merkt verzoekster op dat in de bestreden beslissing een voorwaarde wordt toegevoegd aan de wet. Dit blijkt uit volgende passage (eigen onderlijning):

“Het feit dat haar kind al die tijd in België kleuteronderwijs heeft gevolgd, geeft enkel aan dat hun recht op onderwijs niet wordt ontzegd (...) Verder toont betrokkene niet aan dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden....”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet betreft de discretionaire bevoegdheid van de Minister of zijn gemachtigde, waardoor verwerende partij geen vaste voorwaarde kan toevoegen voor de beoordeling van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan verwerende partij niet stellen dat verzoekster zou moeten bewijzen dat een scholing in het land van herkomst niet verkregen kan worden teneinde als buitengewone omstandigheid te worden aanvaard.

Uit het bovenstaande volgt dat de bestreden beslissing artikel 9bis van de Vreemdelingenwet schendt, gezien de verwerende partij een voorwaarde toevoegt, met name het moeten aantonen dat verzoekers hun kinderen niet naar school kunnen laten gaan, alsook de motiveringsplicht.

2. Geen zorgvuldig onderzoek

De bestreden beslissing gaat verder als volgt:

“De elementen van integratie, namelijk het feit dat betrokkene een inburgeringscursus heeft gevolgd, Nederlandse les heeft gevolgd, gewerkt heeft, geen OCMW steun heeft genoten en een arbeidscontract, loonfiches en getuigenverklaringen voorlegt, hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld.”

Verzoekster kan onmogelijk afleiden waarom deze elementen geen buitengewone omstandigheden vormen. Men somt louter de elementen op om dan te zeggen dat ze niet in deze fase worden behandeld, zonder meer.

Onmogelijk kan op deze wijze het doel van de motiveringsplicht worden bereikt. Immers op deze wijze dient men louter de elementen vermeld in de aanvraag over te nemen en te zeggen dat ze niet in deze fase worden behandeld..

De bestuurde dient een inzicht te verkrijgen waarom de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen in de zin van art. 9bis.

Dat verzoekster verwijst naar het arrest 114215 van 21.11.2013 en meer bepaald overweging 2.6 welke verzoekster hier herhaalt (verzoekster zet vet):

“Verzoekende partijen betogen dat de elementen van integratie en werkbereidheid zonder enige motivering van tafel worden geveegd. Uit de lezing van de motieven van de eerste bestreden beslissing stelt de Raad vast dat inderdaad blijkt dat de gemachtigde zonder meer oordeelt dat deze elementen niet verantwoorden dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De gemachtigde laat na te motiveren waarom deze elementen niet verantwoorden dat de aanvraag in België wordt ingediend. Dergelijke motivering kan bezwaarlijk als afdoend beschouwd worden.”

De motiveringsplicht is in ieder geval geschonden. De bestreden beslissing diende een verdere motivering te bevatten met betrekking tot de elementen van integratie.

3. Verlies van arbeidsbetrekking

Te meer omdat verzoekster zich ook op economisch vlak integreerde: eerst werkte zij een tijd in het kader van een arbeidsovereenkomst dienstencheques, daarna zelfs voltijds. Zij voegde bij de aanvraag ook drie tewerkstellingsbeloften van vroegere werkgevers, zodat verzoekster aantoonde dat zij geen belasting van de Belgische maatschappij wil vormen.

De Raad van State heeft in zijn arrest nr. 109.775 van 14 augustus 2002 gesteld dat uitzonderlijke omstandigheden in de zin van oud artikel 9, lid 3 Vreemdelingenwet geen omstandigheden van overmacht zijn. Het volstaat dat de betrokkene aantoonde dat het hem onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van oorsprong voor het vragen van de bedoelde vergunning of naar een land waar hij toegelaten is te verblijven. Het uitzonderlijke karakter van de door de vreemdeling aangevoerde omstandigheden moet door de overheid voor elk geval afzonderlijk worden onderzocht.

In hoger vermeld arrest van de Raad van State had verzoekster in haar aanvraag tot verblijfsvergunning gelden dat zij werkzaam is in het kader van een arbeidsovereenkomst die werd gesloten op een ogenblik dat zij hier regelmatig verbleef, wat de aangevochten beslissing als vaststaand beschouwd.

De Raad van State heeft geoordeeld dat de gemachtigde van de minister dus niet, zonder zijn verplichting tot afdoende motivering te schenden, zich ertoe kon beperken te beslissen, zonder uiteen te zetten voor welke redenen, dat het feit dat de betrokkene slechts de toelating had te werken gedurende

de periode van ontvankelijkheid van haar asielaanvraag niet kan worden beschouwd als een omstandigheid die rechtvaardigt dat de aanvraag tot verblijfsvergunning in België zou worden ingediend omdat "niets de betrokkene verhindert de vereiste toelatingen te halen bij de diplomatieke overheden die bevoegd zijn voor haar verblijfplaats in het buitenland".

De onmiddellijke uitvoering van de aangevochten beslissing riskeerde namelijk aan de verzoekster een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel te veroorzaken omdat zij meer bepaald "onmiddellijk het verlies van een stabiele dienstbetrekking met zich zou meebrengen".

In casu stelt verzoekster dat zij een tijd in het kader van een arbeidsovereenkomst dienstencheques werkte, daarna zelfs voltijds. Zij voegde bovendien bij de aanvraag ook drie tewerkstellingsbeloften van vroegere werkgevers.

Een terugkeer naar Marokko zou uiteraard onmiddellijk resulteren in het verlies van een arbeidsbetrekking voor verzoekster. Dit maakt manifest een buitengewone omstandigheid uit die de indiening van de aanvraag in België rechtvaardigt.

Tegenpartij schuift dit gegeven zonder enig onderzoek aan de kant en stelt simpelweg dat dit "niet in deze fase wordt behandeld".

De bestreden beslissing is manifest onredelijk en schendt artikel 9bis Vreemdelingenwet, alsook de materiële motiveringsplicht.

Dat de bestreden beslissing dient te worden vernietigd."

3.2. Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State moet onder "middel" worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop deze rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618).

De Raad stelt vast dat waar verzoekster de schending aanvoert van het vertrouwensbeginsel, ze evenwel niet verduidelijkt op welke wijze deze rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden. Het middel is in die mate dan ook onontvankelijk.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk wordt gesteld dat, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, de door verzoekster ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van voormeld artikel, onontvankelijk wordt verklaard. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name wordt in de bestreden beslissing verduidelijkt waarom de door verzoekster in haar aanvraag aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De Raad merkt op dat de verzoekster de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en eveneens de materiële motiveringsplicht geschonden acht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Een eventuele schending van de materiële motiveringsplicht moet worden beoordeeld in het licht van de toepasselijke wetbepaling, in casu artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

3.3. Artikel 9bis, §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor de verblijfplaats van de vreemdeling of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de bevoegde overheid over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekster heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf vanuit haar land van herkomst kan indienen, niet werden aanvaard of bewezen.

3.4. De Raad wijst er op dat de vreemdeling in zijn aanvraag klaar en duidelijk moet vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat. De bewijslast bij het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet rust bij de aanvrager zelf, die duidelijk alle elementen, dit is buitengewone omstandigheden, moet vermelden en bijbrengen die het indienen van een verblijfsaanvraag in België rechtvaardigen

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster in haar in punt 1.1. vermelde aanvraag het schoollopen van haar kind als buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet aanhaalde. Zij stelde met name dat als ze zou moeten terugkeren om in haar land van herkomst een verblijfsaanvraag in te dienen, dit met zich zou meebrengen dat haar zoon zijn schooljaar moet onderbreken voor een onbepaalde periode en dat hij, ingeval van een langdurige procedure, mogelijks een schooljaar zal verliezen.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met dit aangehaalde element en dienaangaande als volgt heeft gemotiveerd:

“Betrokkene verklaart dat zij de aanvraag tot machtiging tot verblijf niet via de gewone procedure in haar land van herkomst kan indienen, omdat haar zoontje hier sinds 2009 naar de kleuterschool gaat en dit een onderbreking van zijn scholing zou betekenen. Het feit dat haar kind al die tijd in België kleuteronderwijs heeft gevolgd, geeft enkel aan dat hun het recht op onderwijs niet werd ontegd.

Bovendien dient er op gewezen te worden dat haar kind pas onlangs 6 jaar is geworden en dus schoolplichtig is. Verder toont betrokkene niet aan dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is."

Verzoekster meent dat in de eerste bestreden beslissing een voorwaarde wordt toegevoegd, met name het moeten aantonen dat verzoekster haar kind niet school kan laten gaan in het land van herkomst.

Verzoekster kan hierin niet worden gevolgd. Uit deze motivering blijkt duidelijk dat de gemachtigde geen bijkomende voorwaarde oplegt, maar enkel nagaat of het aangehaalde element als een mogelijke buitengewone omstandigheid kan worden beoordeeld. Het is in de eerste plaats aan de gemachtigde om de feitelijke gegevens ter beoordeling van zulke buitengewone omstandigheden te appreciëren en hij beschikt daarbij over een ruime appreciatiebevoegdheid. De Raad moet enkel onderzoeken of de overheid deze beoordeling op in rechte en in feite aanneembare redenen heeft gesteund en de grenzen van de redelijkheid niet heeft overschreden.

In het bijzonder wijst de gemachtigde erop dat het kind weliswaar ondertussen schoolplichtig is geworden, maar dat verzoekster in haar aanvraag niet heeft aangetoond dat in haar land van herkomst geen scholing kan worden verkregen, noch heeft aangetoond dat het kind gespecialiseerd onderwijs of een gespecialiseerde infrastructuur behoeft die in het land van herkomst niet te vinden is, wat steun vindt in het administratief dossier, met name de in punt 1.1. vermelde aanvraag.

Het komt de Raad niet kennelijk onredelijk voor dat de gemachtigde nagaat of de benodigde scholing in het land van herkomst kan worden verkregen opdat hij vervolgens kan beoordelen of het schoollopen van aanwezige kinderen in België een buitengewone omstandigheid uitmaakt in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

In casu wordt vastgesteld dat verzoekster in haar aanvraag slechts heeft betoogd dat het schooljaar, door terugkeer naar het land van herkomst, voor onbepaalde duur zou worden onderbroken maar daarbij niet heeft aangetoond dat de scholing van haar kind in het land van herkomst niet kan worden verdergezet.

Doordat verzoekster zich beperkte tot deze loutere bewering zonder aan te tonen dat de scholing in het land van herkomst niet kan worden verder gezet, maakt verzoekster volgens de gemachtigde in wezen niet aannemelijk dat de scholing van het kind een omstandigheid uitmaakt die haar verhindert naar het land van herkomst terug te keren om aldaar een verblijfsaanvraag in te dienen, wat door de Raad kan worden bijgetreden.

Door enkel te stellen dat een voorwaarde aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt toegevoegd, *quod non in casu*, toont verzoekster niet aan dat de gemachtigde de aangehaalde omstandigheid van het schoollopen van haar kind in België, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft beoordeeld.

3.5. Verzoekster betoogt dat uit de eerste bestreden beslissing onmogelijk kan worden afgeleid waarom de elementen van integratie geen buitengewone omstandigheid vormen. Verzoekster wijst er verder op dat zij zich op economisch vlak integreerde, waarbij zij voltijds werkte in het kader van een arbeidsovereenkomst en dat zij bij haar aanvraag drie tewerkstellingsbeloften voegde.

Omtrent de elementen van integratie en tewerkstelling, motiveerde de gemachtigde als volgt *"De elementen van integratie, namelijk het feit dat betrokkene een inburgeringscursus heeft gevolgd, Nederlandse les heeft gevolgd, gewerkt heeft, geen OCMW steun heeft genoten en een arbeidscontract, loonfiches en getuigenverklaringen voorlegt, hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld."*

Uit deze motieven blijkt zeer duidelijk waarom de gemachtigde de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen. In het bijzonder stelt de gemachtigde dat deze elementen *"betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag"*, en in *"deze fase"*, dit is de ontvankelijkheidsfase, *"niet worden behandeld"*.

De stelling van de gemachtigde dat de door verzoekster aangevoerde elementen van integratie en tewerkstelling niet als buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kunnen worden weerhouden is bovendien in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *"dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de*

asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland” (RvS 9 december 2009, nr. 198.769, punt 3.3.3).

Buitengewone omstandigheden mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. (RvS 9 december 2009, nr. 198.769, punt 3.3.3.). Als typische buitengewone omstandigheden kunnen, volgens de rechtspraak van de Raad van State, onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz ...

Het verblijf van verzoekster en de daaruit voortvloeiende integratie, zowel sociaal als economisch, zijn daarentegen elementen die de gegrondheidsfase betreffen. Deze elementen kunnen derhalve in beginsel niet verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het land van herkomst werd ingediend.

Met haar betoog dat uit de eerste bestreden beslissing onmogelijk kan worden afgeleid waarom deze elementen geen buitengewone omstandigheid vormen, maar dat ze louter worden opgesomd, quod non *in casu*, weerlegt verzoekster de bovenvermelde concrete motieven en beoordeling geheel niet. Verzoekster stelt dan wel dat een terugkeer naar Marokko onmiddellijk zou resulteren in het verlies van een arbeidsbetrekking voor verzoekster maar de Raad stelt vast dat dergelijke argumentatie niet werd ontwikkeld in het in punt 1.1. vermelde aanvraag. Er kan van de gemachtigde niet worden verwacht rekening te houden met elementen die verzoekster niet aan hem kenbaar heeft gemaakt.

Daarenboven stelt de Raad vast, na lezing van de in punt 1.1. vermelde aanvraag, dat verzoekster haar bijzondere banden met België, dit is haar sociale en economische integratie, inclusief de voorbijgane tewerkstelling en de tewerkstellingsbeloften, enkel aanhaalde als een reden ter rechtvaardiging van de aanvraag om machtiging tot verblijf. Ze vermeldde deze elementen niet uitdrukkelijk als een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, noch haalde zij expliciet aan dat een terugkeer naar Marokko zou resulteren in het verlies van een arbeidsbetrekking. De Raad benadrukt nogmaals dat het aan de vreemdeling toekomt in zijn aanvraag klaar en duidelijk moet vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat, waarbij de bewijslast bij de aanvrager zelf ligt die duidelijk alle elementen, dit is buitengewone omstandigheden, moet vermelden en bijbrengen die het indienen van een verblijfsaanvraag in België rechtvaardigen. De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt immers evenzeer ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger (cf. RvV 28 april 2008, nr. 182.450, De GRAEVE). In het kader van deze wederkerige zorgvuldigheidsplicht, kan dan ook van verzoekster worden verwacht dat zij alle buitengewone omstandigheden vermeldt, wat niet het geval blijkt te zijn nu verzoekster haar sociale en economische integratie niet naar voren schoof als een omstandigheid die het haar bijzonder dan wel onmogelijk maakt om haar verblijfsaanvraag in het land van herkomst in te dienen. De gemachtigde kan hier dan ook geen onzorgvuldigheid worden verweten.

Waar verzoekster verwijst naar een arrest van de Raad moet worden opgemerkt dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben. Bovendien blijkt niet dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot de door haar geciteerde rechtspraak identiek zijn aan deze in voorliggende zaak, zodat *in casu* dezelfde conclusie zou moeten worden getrokken. Immers in de geciteerde rechtspraak werd een heel andere motivering omtrent elementen van integratie door de Raad beoordeeld dan de motivering waarvan sprake is in de voorliggende zaak.

Ook arresten van de Raad van State kennen geen precedentswaarde. Bovendien blijkt dat het geciteerde arrest betrekking heeft op een vreemdeling die tewerkgesteld was tijdens de ontvankelijke asielprocedure zodat verzoekster niet aantoonde zich in een gelijkaardige situatie te bevinden.

3.6. Verzoekster toont niet aan dat de gemachtigde *in casu* een andere invulling aan het begrip “buitengewone omstandigheden” zoals opgenomen in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft

gegeven die strijdig is met de wijze waarop dit begrip dient te worden ingevuld. Er is geen schending van artikel 9bis aangetoond.

De Raad wijst erop dat het zorgvuldigheidsbeginsel inhoudt dat de gemachtigde van de staatssecretaris zijn beslissing zorgvuldig dient voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. De bestreden beslissing bevat een uitvoerige motivering. Verzoekster maakt met haar betoog op geen enkele concrete wijze aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing niet uitging van een correcte feitenvinding of dat laatstgenoemde onzorgvuldig was bij de voorbereiding van de beslissing. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

In het licht van wat hierboven werd besproken toont verzoekster bijgevolg niet aan dat de gemachtigde onzorgvuldig of kennelijk onredelijk tot het besluit is gekomen dat *“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.”* De materiële motiveringsplicht werd niet geschonden.

Het eerste middel is niet gegrond.

3.7. In een tweede middel gericht tegen het bestreden bevel, voert verzoekster de schending aan van artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, alsook van de motiveringsplicht. Het middel wordt als volgt toegelicht:

“Het artikel 7 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt (eigen onderlijning): “Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Aangezien er in de motivering van het bevel op geen enkele manier rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van verzoekster en het artikel zelfs niet wordt vermeld, is dit artikel 74/13 te samen met de motiveringsplicht geschonden.”

3.8. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet is een algemene bepaling die er op gericht is te waarborgen dat de gemachtigde bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan eveneens worden gezien als een concrete toepassing van de verwijzing naar *“meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”* in artikel 7 van de vreemdelingenwet.

In artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan evenwel niet worden gelezen dat deze bepaling steeds moet worden vermeld in bevelen om het grondgebied te verlaten. In artikel 7 kan ook niet worden gelezen dat er moet worden gemotiveerd waarom *“meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”* niet van toepassing zijn.

Daargelaten de vraag of artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet een uitdrukkelijke motiveringsplicht inhoudt, moet alleszins uit de feiten en het administratief dossier blijken dat de gemachtigde bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening heeft gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

In casu, dient de samenhang tussen beide bestreden beslissingen te worden benadrukt. Niettegenstaande het feit dat beide bestreden beslissingen formeel steun vinden in een andere bepaling uit de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast, op basis van de feitelijke gegevens in het dossier, dat de gemachtigde het nuttig en noodzakelijk heeft geacht om over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, eerst nadat werd beschikt over de door verzoekster ingediende aanvraag om verblijfsmachtiging.

Het bestreden bevel is dus nauw verbonden met de eerste bestreden beslissing, die het resultaat is van de in punt 1.1. vermelde aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de

Vreemdelingenwet, d.i. een humanitaire verblijfsprocedure. De vaststelling in de eerste bestreden beslissing dat er geen buitengewone omstandigheden zijn die de terugkeer naar Marokko verhinderen, heeft eveneens geleid tot het oordeel dat er geen hinderpalen zijn die zich verzetten tegen de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. De beoordeling van de aanvraag om verblijfsmachtiging blijkt aldus bepalend te zijn geweest voor de beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit wordt tevens bevestigd door het feit dat de beslissingen op dezelfde datum werden genomen door dezelfde gemachtigde en op dezelfde datum werden betekend, waaruit de samenhang van beide bestreden beslissingen blijkt.

Verzoekster werd gehoord in het kader van deze humanitaire verblijfsprocedure. Zij kon in deze verblijfsprocedure naar behoren en daadwerkelijk haar standpunt kenbaar maken over de onrechtmatigheid van haar verblijf en alle redenen aanbrengen die overeenkomstig artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet kunnen rechtvaardigen dat de gemachtigde afziet van de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met verzoeksters gezinsleven, het belang van het kind en haar integratie in België als onderdeel van haar privéleven, zoals aangehaald in de verblijfsaanvraag. In het bestreden bevel wordt ook nog uitdrukkelijk vermeld dat het kind zijn moeder, verzoekster, dient te volgen. Aldus blijkt dat zowel in de aanloop naar, als bij het nemen van het bestreden bevel rekening werd gehouden met de persoonlijke omstandigheden van verzoekster.

Aangezien de verblijfsaanvraag negatief werd beoordeeld, kon de gemachtigde in navolging daarvan overgaan tot afgifte van het bestreden bevel na onderzoek van de persoonlijke omstandigheden van verzoekster en de vaststelling van de onregelmatigheid van haar verblijf. De Raad stelt vast dat het bestreden bevel formeel is gemotiveerd, en verwijst naar artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, waarbij wordt vastgesteld dat het regelmatig verblijf van verzoekster is verstreken sinds 24 juli 2009. De vaststelling dat de verzoekster zich op onregelmatige wijze in het Rijk bevindt, wordt niet betwist of weerlegd en vindt steun in het administratief dossier.

Verzoekster beperkt zich verder tot een louter theoretisch betoog zonder op concrete en precieze wijze uiteen te zetten met welke andere elementen of persoonlijke omstandigheden de gemachtigde in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geen rekening heeft gehouden. Het komt aan verzoekster toe om met concrete argumenten aan te tonen dat het bestreden bevel in de gegeven omstandigheden onzorgvuldig dan wel kennelijk onredelijk is. Verzoekster zet zulke concrete argumenten niet uiteen.

Een schending van artikelen 7 en 74/13 wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin wordt aangetoond dat de gemachtigde bij het nemen van het bestreden bevel onzorgvuldig dan wel kennelijk onredelijk handelde. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

Het tweede middel is niet gegrond.

Verzoekster heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig april tweeduizend vijtien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

M. MAES